

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra FRA DEN GAMLE FABRIK

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II", i Bergsøe, Vilhelm: *Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II*, 1905-, s. 38. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bergsøe02-shoot-idm140504745833680/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II

Bordet, da Onkel kom tilbage. Han var efter Sædvane ordknap og svarede meget lidet til Jomfru Mortensens listige Hentydninger og Vink. Efter Teen gik jeg ind for at hente mine Bøger, og idet jeg bukkede mig ned for at tage noget op, faldt mit Blik ind under Sofaen. Der laa et hvidt Papir, et af de Blade, som var faldne ud af Tegnebogen, og maaské det samme, der havde indgivet Onkel den Tanke, at Olsen var Digter. Jeg gemte det henrykt — det var jo et virkeligt, skrevet Digt — og ilede op med det paa mit Kammer; men min Henrykkelse faldt betydelig, da jeg saa, at det var et Slags Brudstykke, som jeg oven i Købet ikke forstod. Der stod:

„Du siger, at du fatter ej mit Sprog --
Er da dit eget Sprog dig uklart vordet?
Johanna, elskede, det véd du dog,
At ofte skjuler sig i Elskovs Sprog,
Som Frø i Frugten, Ordet just i Ordet.“

„Lille Viggo, kan jeg komme ind?“ hørte jeg Jomfru Mortensens Stemme spørge. — Jomfruen var Dyden selv og vilde før lade Hovedet skære af sig end overraske en halvvoxen Dreng i Skjorteærmer.

„Hvad sagde saa din Onkel, min søde Dreng?“ vedblev hun, idet hun kastede et lynsnart Blik paa det Papir, jeg holdt i Haanden.

„Jeg kunde ingenting høre.“

„Ja, tænkte jeg det ikke nok. Allid bærer du dig ad som en Klodrian. Hvad er det, du har der i Haanden? — Gud hjælpe mig, er det ikke et af Fyrens Papirer? — Hid med det straks!“

Jeg yndede ikke Jomfru Mortensens kategoriske Metode og satte mig tappert til Modværge; men Jomfruen, der nu i sin Iver ganske glemte sin Anstændighed, trak Papiret ud af min Bukselomme og gav sig med stor Ifterhed til at læse. Da hun var

færdig, stak hun det ned paa Brystet og sagde: „Det beholder jeg, det er ikke noget for dig, Viggo!“

„Men hvem er Johanna?“ spurgte jeg hende.

„Tror Viggo, at jeg kender alle de Tøse, som disse Digtere føjter om efter? De mener jo aldrig, hvad de skriver. Det er saadan et Navn, han har taget.“

„Ja, men hvordan kan Ord skjule sig i Ord?“

„Hvordan?“, gentog Jomfru Mortensen med usigelig Haan. „Ja, det maa Viggo nok spørge om. Saadant noget Digterpjank!“ — og dermed tog hun Lysset og gik.

Tredje Kapitel.

Johanna.

Den Aften gennemgik jeg ikke, som sædvanlig, mine Lektier med mig selv, ej heller beregnede jeg, hvor megen Sandsynlighed der var for at komme op i latinsk Grammatik. Madvig blev lagt under Hovedpuden, jeg kunde ham ikke — men det kom nok, naar jeg sov paa ham — og Tankerne vendte atter tilbage til Onkels Værelse, til den blege, forfrosne Digter og til Verset, som den ærbare Jomfru Mortensen saa voldelig havde berøvet mig. Jeg vidste ikke, hvad det var, som tiltalte mig i dette Digt, men skønt jeg kun havde læst det to Gange, kunde jeg det udenad. Nu satte dets mystiske Slutningsord mig i Bevægelse; men foruden disse var der et andet, et eneste lille et, som fik min natlige Tanke til at sværme om disse Linier som Natsvær-